# DE WANDELENDE JEZUÏT

IN

# 1845.

EENE BIJDRAGE TOT DEN VAL

DES

PAUSDOMS.

AMSTERDAM,
D. H. FIKKERT.
1845.
(Prijs 20 Cents.)

# PROFETISCH WOORD

IN PLAATS VAN

# VOORREDE.

UITGESPROKEN IN 1551 TE DUBLIN IN IERLAND.

Er is kort geleden eene nieuwe Broederschap te voorschijn gekomen, die zich zelv' Jezuïten noemen, die velen zullen bedriegen, en veel navolgen van het gedrag der Schriftgeleerden en Farizeën. Zij zullen zich bevlijtigen, om de waarheid te niet te doen, en zullen zeer nabij hun oogmerk komen; want deze lieden zullen verscheidene gedaanten aannemen. Bij de Heidenen, zullen zij Heidensgezind, bij de Godverzakers, Godverzakers, bij de Joden, Joden en bij de Hervormers, Hervorminggezind zijn; met oogmerk, om uwe voornemens, uwe gemoederen, uwe harten en uwe neigingen te kennen en u daardoor eindelijk gelijk te doen worden *aan die dwazen, die in hun hart zeggen, daar is geen God.* Deze zullen over de geheele wereld zich verspreiden, en zullen *toegelaten worden in de raadsvergaderingen der vorsten, doch die zullen er niet wijzer door worden.* Zij zullen hun bekoren, ja, uwe vorsten hunne harten en de geheimen daarin besloten, voor hen doen openleggen; en nogtans zullen die het niet bemerken. Dit zal gebeuren tot straf voor hunnen afval van de wet *Gods*, door

de verwaarloozing der vervulling van de Wet *Gods* en door hunne zonden door de vingeren te zien; nogtans zal God om zijne Wet te regtvaardigen, in 't einde deze *Maatschappij haastelijk afsnijden, zelfs door de hand dergenen, die hun de meeste hulp geboden en zich van hen bediend hebben;* zoodat zij in 't einde *van alle volken zullen gehaat worden.* Zij zullen erger zijn dan de *wandelende Jood,* geene rustplaats op aarde hebbende; gelijk aan de verdoemden in de Hel, zal een *Jood* beter zijn dan een *Jezuït.*

*Doctor* George Brown,
*Bisschop van Dublin.*
*Harleian Miscellany, Vol. V, pag.* 566.
Jacob Ware 1551.

God stort oordeelen en plagen uit over de wereld, opdat de menschen tot gehoorzaamheid aan Hem zouden terugkeeren. Hij beproeft hen, door toe te laten dat de Verleider rondgaat om hunne deugd te toetsen, opdat de overwinning op de hartstogten, des te luisterrijker zij; doch er bestaat zeker geene drukkender plaag, geene gevaarlijker verleiding voor den zinnelijken mensch, dan de *Orde der Jezuïten*. Gelijk eene plaag, gelijk een besmettelijk *Miasma*, gelijk verdervende sprinkhanen, trekken zij door geheel *Europa*. Wee het land, waar zij zich ook slechts korten tijd ophouden! Zij zuigen, gelijk Vampier, het bloed der volken uit, doorknagen hunne zedelijke levensader, en gelijk een langzaam doodend vergif, ondermijnen zij de kracht en den bloei der huisgezinnen. Zie in het midden van *Europa*, in een rijk, hetwelk uitmunt door meerdere volkomenheid in uitvinding van kunsten en wetenschappen, doch hetwelk, met vooruitgang van den menschelijken geest, tevens uitsteekt in menschelijke ligtzinnigheid en verdorvenheid, in dat rijk, hadden deze wolven in schaapskleederen zich door list en behendigheid weten in te dringen, hadden er eene overheerschende magt en aanzien verkregen, daar zij hun stelsel van zedekunde plooiden en veranderden, alnaar hun dat in hunne kraam te pas kwam, hetzelve schikkende, naar de neigingen der menschen en bij sommige gelegenheden die strengheid ontnemende, welke het lastig maakte voor de weelderigen en aardschgezinden. Eindelijk heeft echter dáár het goede over het

kwade gezegevierd, het licht over de duisternis de overwinning behaald. De goeden en edelen in *Frankrijk* zijn als een eenig man opgestaan; zij zijn wakker geworden uit den slaap. De dienaren van zonde en hel, de zwarte Vampieren uit de duistere styx, fladderden rond en zetteden zich hier en daar neder, om ook het jonge *Frankrijk* het bloed uit te zuigen. Met andere woorden: zij hadden in den laatsten tijd, ook het onderwijs in handen willen hebben, om alzoo aan de edelste levensdeelen van het zielenleven van *Frankrijk* te knagen; doch de Geniussen van *Frankrijk* waakten. Moedig traden zij op, om nog bij tijds, hun dierbaarst kleinood, hun' grootsten schat, hunne hoop voor de toekomst, hunne jeugd te redden! « Onze jeugd, » zeide een hunner, (*) « is het eigendom van den Staat en niet van het ligchaam, hetwelk zelfs niet de betrekkingen des bloeds kent. » En hoe zoudt gij, die ook gevoelen, gij verworpelingen uit den afgrond? Met den Kaïnsvloek beladen, zwerft gij, gelijk AHASVERUS gejaagd en door ieder gevloekt werd. Hoe kunt gij dan anders betrekking op onze jeugd hebben, dan met het duivelsche voornemen om haar te verleiden en te bederven? Juich nu *Frankrijk*, gij hebt uwe jeugd uit de klaauwen des Satans gered! Gij hebt de rust der huisgezinnen, de eer uwer dochteren beveiligd, gij hebt de veiligheid van den Staat, het leven uwer Vorsten verzekerd! Maar, waarom deze pest, waarom deze kanker niet naar de woestijnen van *Afrika* gezonden? Waarom geen tweede *débouché* uitgedacht, om deze geestelijke of liever duivelsgezinde revolutionairen op eens onschadelijk te maken of geheel te doen uitroeijen of uitsterven? Maar neen, gij drijft ze uit, *Europa* zal dit helsche vuur in haren schoot moeten opnemen! Zie, daar dalen zij de bergen af, daar trekken zij uwe grenzen over, daar varen zij uwe kanalen in, en eensklaps zijn uwe steden, uwe dorpen, als door sprinkhanen bij geheele zwermen, door dit ongedierte bedekt. Maar *Oud-Holland* zal immers niet achter-

(*) THIERS.

blijven, om de ongelukkigen, de verjaagden in zijnen schoot gastvrij op te nemen. Het Christelijk weldadige *Oud-Holland*, dat wél doet en niet omziet, wanneer de broeder of de zuster, wanneer de natuurgenoot om hulpe schreit en smekend de armen naar hetzelve uitstrekt? Neen, *Oud-Holland* kan niet achter blijven. Helaas! het is reeds met den droessem van de leer dezer zwervende Vampieren overdekt. Het grootste gedeelte zijner R. K. Geestelijkheid is reeds met hunne verfoeijelijke zedeleer als doortrokken. Gretig bieden de ouders hunne kinderen dezen Moloch aan. Reeds bestaan er Jezuïten-Gestichten, Jezuïten-Kloosters voor de opvoeding hunner jeugd van beide sexe, is het dan al niet in naam, dan toch zeker inderdaad. Wat *Frankrijk*, het verguisde, het ligtzinnige *Frankrijk* uitgespogen heeft, dat heeft *Oud-Holland*, het verlichte, het gematigde *Oud-Holland* gretig ingeslikt. Ja, zij werken reeds in den geest hunner waardige leermeesters, onze jonge R. K. Geestelijken. Of merkt gij het niet, aan den geest van onverdraagzaamheid in het dagelijksche leven? Ziet gij het niet, hoe zij in het geheim woelen en werken, om uw goed en uw bloed voor hun' alles verslindenden Moloch, de Kerk, in te palmen, om uwe dochters door eene verkeerde leiding van het gevoel, afkeerig van hare bestemming te maken, om haar in hare vergulde gevangenissen, met den zoeten naam van kloosters bestempeld, in te kerkeren, en zoo doende, wanneer zij eenmaal uwe kinderen voor eeuwig aan de dienst der Kerk geklonken hebben, uwe en hare bezittingen te rooven, om hun egoïsme, hunnen gouddorst te voldoen, om te heerschen over de Volken der aarde en over de Vorsten der wereld en met het, Deus factus sum (*), een gezegde van Satan, zich des noods op de puinhoopen der Rijken en op de bloedige lijken hunner offers neder te zetten. Wordt dan schaamrood *Oud-Holland* over uwe dwaling, over uwe dwaasheid! Wat moet er met zulk een onderwijs van uwe

(*) Ik ben als God geworden.

jeugd, van onze jengd, van het eigendom van den Staat, van uwe en van onze toekomst worden?

Vreesselijke verantwoording, welke gij tegen den geduchten dag des oordeels op uwe onsterfelijke zielen laadt. Welk een ontzettend zelfverwijt: «ik heb mijn eigen kind aan den Duivel overgegeven! Ja! en waarachtig, R. K. burgers van *Oud-Holland*, gij geeft uwe kinderen aan den Duivel over, wanneer gij hunne opvoeding aan de Jezuïten of aan de door hen gevormde Geestelijkheid toevertrouwt! Gij zijt de vreesachtige slaven, de speelpoppen van hunnen listigen hoogmoed! Het is hun om uwe vernedering, om uwe bezittingen, en om hunne eigene grootheid te doen! Word dan schaamrood *Oud-Holland* ontvang hen niet in uw midden of hebt gij ze ontvangen, verban en verjaag hen; gij koestert eene vergiftige adder aan uwen boezem, welke u de hartader zal afbijten. Dan zult gij het te laat gewaar worden, en uit uwen doodslaap ontwaken! De Nemesis is ontwaakt, de billijke verontwaardiging der Volken heeft, zich na driehonderd-en-vijf jaren, geopenbaard; de moord aan het zielenleven der Volken gepleegd, moet en zal vreesselijk gestraft worden. De *zwarte bende* der Pauselijke Hiërarchie moet uitgeroeid worden, gelijk de Janitsaren uit het Turksche rijk. Er moet eene Hervorming in het staatkundig en huisselijk leven plaats hebben; maar deze is onbestaanbaar met het bestaan der Jezuïten. Ná de eerste Hervorming ontstaan, waren zij voor den Pauselijken Stoel een volkomen steun, eene waardige hulpbende, om de grondvesten van bijgeloof en gewetensdwang te helpen schragen en bevestigen. Zij waren tot heden toe zoo vele rondreizende kwakzalvers, die met hunne narcotische middelen, de volken in slaap wiegden, doch door de tweede Hervorming in onze dagen, het gevolg der middeleeuwsche kramerijen van de R. K. Geestelijkheid, is aan den Pauselijken Stoel de genadeslag toegebragt. Waggelende staat hij op zijne grondvesten te sidderen. De Volken ontwaken uit hunnen slaap, het licht en het ware leven beginnen over allen

op te gaan en allen te bezielen, en van uit de verst verwijderde oorden der wereld, dondert eene stem ons den te lang bedwongen' kreet in de ooren: « weg met de slaafachtige dienaars van den Antichrist; weg met de pesten der menschheid; weg met de zonen der duisternis; weg met de Jezuïten? Onafscheidelijk als met het bestaan des Pausdoms in een gesmolten en verbonden, moet en zal het een met het andere vallen. Het is een verbond des Duivels; uit den afgegrond opgekomen, moet het in den afgrond terugkeeren, het is onbestaanbaar met de menschelijke natuur, want het verkracht de geheiligdste gezindheden en regten der menschheid, het ontzenuwt dier natuur zelve, het maakt zich rijp voor de straf der Goddelijke regtvaardigheid, want het steekt de eere Gods naar de kroon, grijpt met vermetele hand in de regten der Godheid en maakt zich zelf tot Plaatsvervanger in het rijk van God op aarde!

*Was de vertooning van den Rok zonder naad* te *Trier*, eene bijdrage tot, een voorteeken van den val des Pausdoms, dan is de *verdrijving der Jezuïten uit Frankrijk* eene nieuwe versterking van deze hoop. Welligt zal de meer en meer zich openbarende zucht naar Hervorming, vooral het verlangen der R. K. Geestelijkheid naar het afwerpen van het juk des *Coelibaats*, naar het verlaten van den ongehuwden staat, deze onze verwachting geheel bevestigen.

*Een der grootste steunpilaren van den Pauselijken Stoel en van het Pausdom, de verpligting tot den ongehuwden staat voor de Geestelijkheid, is onbestaanbaar met den toestand onzer menschelijke natuur en zal weldra den val des Pausdoms verhaasten en de Pauselijke Hiërarchie ondermijnen.*

De verordening van het Coelibaat, (den ongehuwden staat der R. K. Geestelijkheid), scheen oppervlakkig in die dagen, eene hervorming in den wandel en in het leven, daar de zedeloosheid en verdorvenheid in die dagen, de Kerk meer dan bezoedelde en schandvlekte. Deze reusachtige onderneming werd volvoerd door HILDEBRAND onder den naam van GREGORIUS VII. Schijnbaar beoogde hij eene verbetering in het Kerkelijke, terwijl

hij inderdaad niets dan zijn eigen *Ik* en de vergrooting zijner magt en van zijn aanzien trachtte te bewerken. Hij bezat een doordringend verstand,en eenen onverzadelijken hoogmoed. Schrander, loos en onverschrokken, driftig en onhandelbaar, zag hij met een gretig oog naar het hoogste bewind in de Kerk en in de Staten uit. Ontbloot van alle beginselen, verhard tegen alle gevoel van pligt en godsvrucht, werd hij door geene voorschriften van de Godsdienst, door geene stem van het geweten, in zijne vermetele raadslagen weêrhouden. Niet tevreden met het regtsgebied van den Roomschen Stoel, wilde hij de algemeene Kerk aan het eigendunkelijke bestuur en de eigendunkelijke magt van den Paus alleen onderwerpen. Deze heerschzuchtige Paus ging zóó ver, dat hij van den Keizer van het Roomsche rijk eenen eed van hulde en onderwerping vorderde; hij durfde schatting te vorderen van den Koning van *Frankrijk*; hij strekte zijne gierige begeerte uit, naar de magtigste rijken van *Europa*. Sidderende voor zijnen banbliksem, betaalden de vorsten van *Spanje* hem schatting, doch WILLIAM de *overwinnaar*, Koning van *Engeland*, weigerde, toen deze Paus de voldoening van den St. Pieterspenning van hem eischte, aan dezen vernederenden en schandelijken eisch te voldoen, door te betuigen, dat hij niet cijnsbaar was aan den Apostolischen Stoel, maar zijn Koningrijk aan God en zijn zwaard alleen verschuldigd was! Doch het plan van GREGORIUS, om de Kerk boven alle menschelijk gezag te verheffen, ging nog verder; hiertoe bezigde hij dus het tweede bijoogmerk des Coelibaats, om namelijk daardoor waardige dienaren te verkrijgen voor de dienst van den Heiligen Stoel; menschen, die, vervreemd van en onbekend met de banden des bloeds, geene der edelste menschelijke aandoeningen kennende, blinde werktuigen zouden worden van den ijzeren wil van éénen oppermagtigen menschelijken wil. Onder den dekmantel dus van de schandelijke en ongebondene leefwijze in kloosters en gemeenten af te schaffen, maakte hij het Coelibaat voor geheel de Geestelijkheid tot eene verpligting, doch het was alleen om eene legerbende

van Monniken te verkrijgen, welke de geestelijke Janitsaren van den H. Stoel zijn geworden, uit welke later de Jezuïten zijn te voorschijn gekomen. Naauwelijks was de wet, welke de Geestelijkheid het trouwen verboodt, in het licht, of de Priesters, die met wettige vrouwen in den gehuwden staa leefden of uit wellustigheid het met bijzitten hielden, klaagden bitter over de strengheid van dit besluit en veroorzaakten hevige onlusten in *Europa*. Vele Priesters verkozen liever hunne Kerkelijke waardigheden, dan hunne zinnelijke genietingen te laten varen, en besloten hunne ambten neder te leggen, om hunne vrouwen aan te kleven. De Nederlandsche Geestelijken handelden zedelijker; zij verkozen in de Kerk te blijven en wel hunne bijzitten te verlaten, maar zoo velen vóór het besluit eenmaal wettig gehuwd waren, naar de wijze der Grieksche Kerk te blijven leven; bewerende, dat het eenen Priester geoorloofd was vóór zijne wijding eene maagd te trouwen.

De handeling van GREGORIUS bij het invoeren van dit *Coelibaat*, kwam ook het verstandigst gedeelte der Geestelijken, welke voor den ongehuwden staat waren, onregtmatig en strafbaar voor; omdat de Paus met eene ongenadige hand, de heiligste banden des huwelijks ontbond, mannen, vrouwen en kinderen in schande, verlegenheid en armoede dompelde; omdat hij, in plaats van de getrouwde Priesters, welke zich hier tegen verzetteden, met wijsheid en gematigdheid, volgens de regelen der Kerktucht te behandelen, hen overgaf aan den wereldlijken regter, om hen als ongehoorzame onderdanen, met verbeurdverklaring van goederen, met eerloosheid en schande te straffen.

Het Coelibaat was en is nog onnatuurlijk, onbestaanbaar met de menschelijke natuur. Of is hij dan eene Godheid, die jeugdige Priester? Heeft hij dan geen hart? geen zinnelijk gevoel? Is hij van andere klei gevormd, dan de mensch van vleesch en bloed? Spreken wij maar alleen van zijne verhouding tot zijne vrouwelijke biechtelingen, en wij zullen alles begrepen, alles gezegd hebben!

Ziet gij daar die statige gestalte, welke, in het goud en purper gekleed, voor het Hoogaltaar treedt? Welnu!

hij is het, die vreesselijke Aarts-engel, welke zoo even nog bulderende en bliksemende, thans naar beneden treedt, voor *haar* naar beneden treedt, om dáár, in den duisteren hoek van die nog duisterer' kapel, *haar* in de kwijnende uren van den namiddag aan te hooren!... Teeder uur! stormachtig en gevaarlijk! (maar waarom klopt ons het hart zoo sterk bij de herinnering?) Maar alsof deze reeds zoo sombere en droefgeestige kapel nog niet somber genoeg was, bevat zij in zich eenen in een' verborgen' hoek geplaatsten biechtstoel van zwart eikenhout, alwaar deze aandoenlijk gestemde Priester, deze zoo bevende vrouw, zoo digt bij elkander gezeten, al fluisterende over de liefde.... van God spreken?.... Hij, de jeugdige Priester worstelt gestadig tusschen twee afgronden van schrik en verzoeking, van welke één genoegzaam is, om hem krankzinnig te maken, tusschen: de *vrouw* en tusschen de *Hel!*

Onvoorzigtige Hoofden der Kerk! en gij plaatst dezen jongen onervaren Priester tegen over een onschuldig meisje, hetwelk nog nimmer hare moeder verlaten heeft, welke niets weet, niets te zeggen heeft, wier grootste misdaad is, dat zij hare Katechismus vragen vergeten of een' vlinder gekwetst heeft!

Ik sidder over de vragen welke hij, de onmenschkundige ongevormde jonge Priester, vast gehecht aan de schandelijke voorschriften zijner biechtregelen, in zijne naauwgezette beestachtigheid, haar, de onschuldige maagd, zal doen. Maar hij heeft goed vragen,... Zij weet niets, zij zegt niets. Hij bestraft haar. Zij weent, de tranen zullen weldra opgedroogd zijn, maar zij zal lang nadenken!.... Maar keeren wij het tooneel om. De boetelinge is dikwijls beter afgerigt dan haar Biechtvader. Zij verheugt er zich reeds over, hem te zien naderen, zij ziet hem koel aan, wordt warm en geeft van hare zijde zich te veel bloot.... Hij, die in zijnen hartstogtelijken droom zich zelven vergat, is vreesselijk ontwaakt door de les, welke hem eene geestige en spottende vrouw, al knielende geeft.

Wreede les, welke hem de punt van den dolk heeft doen gevoelen.... Hij wist het wel, de jonge Priester, dat hij, het slagtoffer, de verjaagde uit het paradijs, de onterfde dezer wereld was, maar hij had het tot nog toe nog nimmer gevoeld! De man, die uwe teedere geheimen gehoord heeft, gehuwde vrouwen! weet het wél, is een man van vleesch en bloed.

En die man weet thans wat de echtgenoot nooit geweten heeft, in de vertrouwelijkste oogenblikken van den dag of van den nacht, wat hare moeder zelve niet weet, welke haar zoo dikwijls naakt op haren schoot gehad heeft! Nooit zal zij dezen man ontmoeten of zij zal hare oogen nederslaan.

De Priester betwist de vrouw aan haren echtgenoot. Hij neemt hare ziel in bezit, de vrouw is dus als het ware verdeeld, zij heeft twee mannen, van welke de een de ziel en de andere het ligchaam bezit. Vernederende toestand! niets te bezitten, niet te mogen genieten dan met toestemming en op gezag van eenen tweeden; zelfs in de gemeenzaamste gemeenzaamheid, door eenen onzigtbaren getuige bespied te worden, die u de wet voorschrijft en met u deelt; op straat eenen man tegen te komen, die, beter dan gij, uwe geheimste zwakheden kent, die u nederig groet en lacht.

Echtgenoot! gij wordt bespied door uwe echtgenoot, door uwe bedienden! Gelukkige huisvader! die zulk eene godsdienstige vrouw, zulke gewillige dienstboden, voortreffelijke werktuigen der Jezuïten, heeft. Hetgeen die man der oudheid wenschte, om in een huis van glas te wonen, alwaar ieder hem altijd konde zien, dat bezit hij zonder het te weten; geen woord van hem gaat verloren. Hij spreekt nog al zachter, maar het scherpe oor heeft alles verstaan. Indien hij zijne geheimste gedachte schrijft, wanneer hij die niet zeggen wil, wordt zij gelezen; door wie? hij weet het niet. Hetgeen hij droomt op zijn oorkussen, daarover is hij verwonderd, het den volgenden dag op de straat te hooren verhalen. Ziedaar lezer de geheime werking der biecht.

Maar hoe jammerlijk moet onder dit alles de beklagenswaardige toestand, de ijsselijke houding des Priesters zijn! Wij weten niet, wie meer te beklagen is, de beul of zijn slagtoffer? De heiligste neigingen van het hart, de aandrift der natuur te moeten opofferen! Vreemd en onbekend te moeten blijven aan de goddelijke banden des bloeds, doof, versteend voor de stem der natuur! Blinde werktuigen eener hoogere, in het duister werkende magt, te midden der maatschappij alleen toebehoorende aan den wispelturigen wil van eenen helschen hoogmoed, het eigendom en de slaven der Duivelen te zijn! Noodlottige en beklagenswaardige vrijwillige keus en bestemming! Wat aarzelt gij nog langer, jeugdige Priester om u aan zulk eene willekeurige magt te onttrekken, die uwen edelsten schat, uwen vrijen wil aan banden legt, die uwe heiligste aandoeningen verkracht en u slaaf maakt van hoogmoed en vooroordeel? Ontwaak uit dien slaap! Schud het knellende dwangjuk van *Rome* af! Zie uit eigen oogen en word wederom vrij, word van een dienaar der hel, een dienaar van het Evangelie des Vredes.

Wij hebben medelijden met u, in uwen onnatuurlijken toestand, welke u ongelukkig en tevens gevaarlijk maakt; want gij zijt niet vrij genoeg om billijk te zijn, om te haten of te beminnen. Zij hebben geene haardstede, geen vaderland, geen hart zelfs; om een dood stelsel te dienen, moet men dood, rondzwervende zijn, zonder graf zonder rust (1)!

Maar daar zweeft voor onze verbeelding Abadonna, de Engel des verderfs, boven de afgronden der aarde, hij bazuint het oordeel uit, hetwelk door het eenige onzigtbare Goddelijke Hoofd der ware Kerk, het Hoofd van het rijk des lichts, over de Jezuïten, die zonen van het rijk der duisternis, is uitgesproken. Hoort het Volken en siddert!... Omdat gij u vermeten hebt mijnen heiligen naam te voe-

(1) Dit alles is opgemerkt door den Hoogleeraar MICHELET, in zijn geschrift: du Prêtre de la femme, de la famille; ook in het Nederduitsch uitgegeven bij den Uitgever dezes.

ren tot dekking uwer boosheid, tot bevestiging van uw rijk van zingenot en hoogmoed, tot verdediging van uwen bloed en gouddorst, zal uw oordeel nog vreesselijker zijn dan dat van AHASVERUS, die mij versmaadde in de straten van het oude *Jeruzalem*. Door de wroegingen der hel voortgezweept, zult gij met het teeken der verdoemenis aan uwe voorhoofden, rondzwerven tot den grooten dag, tot de oprigting van het volzalige nieuwe *Jeruzalem*. Blinde werktuigen van Satan, zult gij rondwandelen, om den val te aanschouwen van het rijk van den Antichrist, van het Heidensch *Rome*, totdat eenmaal uwe helsche taak vervuld zijnde, gij voor eeuwig zult geslingerd worden in den afgrond, waar Duivelen zich over uwe veroordeeling zullen verheugen.

## VOOR LIEFHEBBERS EENER GEHEIMZINNIGE PROFETISCHE TIJDREKENING.

De tijd van 42 maanden, aan het overheerschend gebied van den *Antichrist* (het pausdom) toegewezen, neemt zijnen aanvang met het jaar 606, naar de gewone tijdrekening. Dit tijdvak nu, wordt volgens den bijbelstijl, beperkt tot 1260 *dagen, of eenen tijd en de tijden en eenen halven tijd*, hetgeen het zelfde is, als de tijd van *twee en veertig maanden;* want immers 42 maanden, elke maand, in zich sluitende 30 dagen, maakt uit 1260 dagen; en daar, volgens profetischen stijl (Ezechiël IV: vs. 5, 6. Leviticus XXV: vs. 8, Daniel IX: vs. 24), een dag, profetisch voor een jaar moet genomen worden, zijn deze 1260 *dagen*, 1260 *jaren;* en als men nu *eenen tijd* voor één profetisch jaar neemt en dus voor 360 jaren,
en....... *tijden* in zich sluiten twee jaren, of 720 »
en *een halve tijd*, een halfjaar, en dus 180 »

dan maakt dit te zamen .... 1260 jaren.

Deze 1260 jaren nu, geteld bij het jaar 606, maken 1866; zoodat dan nog in deze eeuw de val van den Antichrist of van het Pausdom, te verwachten is.

Q. E. D.